

Νίπελ

Τ.6~πρώτο δεκαπενθήμερο δεκέμβρη '99
έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλταδύρων
το "πάντα" είναι μια αρκούδα στην κίνα...

Η ιστορική διαδρομή του επαναστατικού κινήματος έχει σηματοδοτεί ανεξίτηλα από την επιλογή ανάδειξης του αντι-ιμπεριαλισμού ως ένα από τα σημεία ρήξης με τον καπιταλιστικό κόσμο (παρόλη τη χειραγώγηση και τον εκφυλισμό εξαιτίας της πολιτικής αριστεριστικών οργανώσεων). Μέχρι σχεδόν τη δεκαετία του '70 ο αγώνας ενάντια στις ληστρικές επιδρομές και λεηλασίες των πρωτοκοσμικών αφεντικών σε βάρος των τριτοκοσμικών προλεταρίων ήταν δομικό στοιχείο των οδοφραγμάτων στους μητροπολιτικούς δρόμους σε ευρώπη και αμερική. Καμιά ιστορικότητα όμως δεν μπορεί να καθορίσει τις πορείες που θα ακολουθήσουν και τα χέρια στα οποία θα πέσουν οι χτεσινές σημαίες του κοινωνικού ανταγωνισμού. Μπορείτε να ρωτήσετε για αυτό τη μητροπολίτη Παπαρήγα, το σύντροφο Χριστούδουλο ή τον αγωνιστή Τεγόπουλο. Ξέρουν καλύτερα.

Εκεί που χτές έβραζε η οργή των απόκληρων, τώρα βράζει η μικροαστική ελληνική σούπα. Αυτό που χτες ήταν μια από τις αιχμές της κοινωνικής σύγκρουσης, είναι σήμερα βασικό συστατικό της κοινωνικής συναίνεσης, μαζί με το χρηματιστήριο, την ΟΝΕ, το συμφέρον της πατρίδας και τα βραζιλιάνικα σήριαλ. Ο "αντι-ιμπεριαλισμός" και "αντι-αμερικανισμός" των σημερινών ελλήνων δεν είναι παρά ένας από τους ευκαιριακούς όρους στο συμβόλαιο συνεργασίας που έχουν υπογράψει εδώ και καιρό οι εγχώριες συντεχνίες των μικροαστών, των αφεντικών και των διαχειριστών της πολιτικής εξουσίας. Δεν εκφράζει πια όψεις μιας γνήσιας προλεταριακής οργής ενάντια στους πολιτικούς, οικονομικούς, στρατιωτικούς μηχανισμούς που πατώντας στην εκμετάλλευση του πρωτοκοσμικού προλεταριάτου απομυζούσαν τον τριτοκοσμικό πλούτο, αλλά το τσαμπουκά μιας κάστας αρχόντων κόντρα σε μια άλλη, μιας κάστας που έχει καταφέρει επιπλέον να αποσπάρει από την πλειονότητα των υπηκόων της όχι μόνο την σιωπηλή συναίνεση, αλλά κάτι πολύ περισσότερο: την ομο-λογία **συνενοχής στα εγκληματικά της σχέδια.**

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ VS RAMBO

Και εξηγούμαστε. Ο διάχυτος αντι-αμερικανισμός της ελληνικής κοινωνίας που διαπερνά και εκπέμπεται από όλο το φάσμα των κομμάτων, των μμε, των σωματείων και συντεχνιών, των καλλιτεχνών, των ακαδημαϊκών, του παπαδαριού, των αφεντικών, των μικροαστών - μεσοαστών - μεγαλοαστών... δεν είναι ένα κοινωνιολογικό παράδοξο, αλλά η υλική έκφραση της επιθετικής κοινωνικής συναίνεσης που έχει επιτευχθεί τα τελευταία χρόνια. Μια συναίνεση που πατάει από τη μια στο παραδοσιακό ιδεολογικό κατασκεύασμα της "υπεράσπισης των συμφερόντων της πατρίδας" και από την άλλη στην εκσυγχρονιστική οικονομική προσδοκία για "μεγάλες δουλειές". Οι ελληναράδες της ορθοδοξίας ή του κκε δεν εναντιώνονται στον κλίντον ως "ευαίσθητοι δέκτες μηνυμάτων των όπου γης κολασμένων που διαμαρτύρονται ενάντια σε ένα στυγνό ιμπεριαλιστή", αλλά ως ιθαγενείς κατακτητές ενάντια σε ένα μεγαλύτερο, με το φόβο ότι θα τους φάει την πίτα ή με την ελπίδα ότι θα κερδίσουν ακόμα μεγαλύτερη. Όπως εξάλλου τα ίδια υποκείμενα βίωναν "αδελφικά αισθήματα για τους δοκιμαζόμενους σέρβους ορθόδοξους αδελφούς" όχι στη βάση μιας προλεταριακής διεθνιστικής αλληλεγγύης, αλλά γιατί αυτή η συλλογική νεύρωση ήταν και είναι η αποτελεσματικότερη δικαιολόγηση της πολιτικής του "ελληνικού" μπλοκ συμφερόντων σε ολόκληρα τα βαλκάνια. Αυτός είναι και ο λόγος που εξαγριώνονται από την επίσκεψη Κλίντον, αλλά δεν τρέχει κάστανο όταν έρχεται στην Ελλάδα ο Σρέντερ, που σκίζουν τα ρούχα τους για τους βομβαρδισμούς στις γέφυρες του δούναβη, αλλά για τη στετσενία κοστολογούν φτηνότερα την ισοπέδωση του γκρόζνι, θυμώνουν για την πολιτική της κυβέρνησης, αλλά κλείνουν πονηρά το μάτι στο Σημίτη που είναι καταφερτζής στις διαπραγματεύσεις.

Δεν ήταν λοιπόν ούτε στιγμιαία κρίση αυτοκριτικής, ούτε σύμπτωμα εξελισσόμενης μαλάκυνσης οι δηλώσεις του president Clinton

ότι κατανοεί τα αντι-αμερικάνικα αισθήματα των ντόπιων και επιδοκιμάζει τις διαδηλώσεις εναντίον του ως στοιχειώδες "δημοκρατικό δικαίωμα". Ο πρόεδρος και οι σύμβουλοι του δεν είναι ανόητοι. Ξέρουν αφενός ότι ο εορταστικός αντι-ιμπεριαλισμός των συλλαλητηρίων, που καταφέρνει να αγκαλιάσει χριστιανούς, πατριώτες, σταλινικούς, ακροδεξιούς και αριστεριστές είναι απόλυτα διαχειρίσιμος και αφομοιώσιμος, ένα θεαματικό κατασκεύασμα που μπορεί εύκολα να διοχετευτεί σε οποιαδήποτε κατεύθυνση αν το επιλέξει η κεντρική εξουσία ή τα μμε. Ξέρουν αφετέρου ότι η διαταξική ενοποιητική ταυτότητα που προσφέρει η ανέξοδη αντιστασιολογία είναι το λειτουργικό επίχρισμα του ντόπιου επεκτα-τισμού. Ξέρουν δηλαδή αυτό που συστηματικά επιχειρούν να αποκρύψουν γενικοί γραμματείς, επίσκοποι, καναλάρχες και μάνατζερς, αυτό που παίζει στο πίσω μέρος του μυαλού των μικροαστών και χαίρονται που δεν τους το λέει κανένας: ότι το κεφάλαιο που δρα με έδρα την νότια απόληξη της βαλκανικής είναι αυτή τη στιγμή ο πιο επικίνδυνος σύγχρονος κονκι-σταδώρας ενάντια στους εκμεταλλεζόμενους της περιοχής. Είναι ο επί τόπου εκπρόσωπος και διαχειριστής των παγκόσμιων σχεδίων ανα-διάρθρωσης, που αν προκύψει αναγκαιότητα θα βομβαρδίσει πόλεις στο κόσσοβο, θα συντηρήσει εμφύλιους στη βοσνία, θα συνάψει συμμαχίες με τους φασίστες του καθεστώτος μιλόσεβιτς, θα προσφυγοποιήσει ό,τι μουσουλμάνους περισσεύουν, θα λεηλατήσει υποδομές σε μακεδονία και αλβανία, θα εξαγοράσει επιχειρήσεις από την αδριατική μέχρι τον καύκασο, θα εξασφαλίσει με διπλω-ματικούς εκβι-ασμούς, στρα-τιωτικές επιχει-ρήσεις και οικονο-μικούς στραγγαλισ-μούς την τάξη νεκρο-ταφείου.

Τελικά αυτός ο πολυ-μορφικός, κρατικά επιδοτούμενος και υιοθετημένος από τα μμε αντι-ιμπεριαλισμός που αλληθωρίζει αντι-αμερικάνικα και ποτέ αντι-ευρωπαϊκά ή αντι-ελληνικά, πέρα από την επικινδυνότητά του, αφού συσκοτίζει την ταυτότητα των

πραγ-ματικών εχθρών και μεταθέτει τις συγκρούσεις από το πεδίο της καθημερινότητας στις αχανείς εκτάσεις των επετειακών συλλαλητηρίων, μας βρίσκει και παγερά αδιάφορους. Την επόμενη μέρα της περατζάδας του president από τα μέρη μας τα ζητήματα ήταν ίδια με την προηγούμενη: -η σαρωτική νίκη της τάξης των εκμεταλλευτών που έχει συμπαρασύρει την πλειοψηφία της κοινωνίας στα σχέδια της και κατάφερε τους ίδιους τους εκμεταλλεζόμενους να απαξιώσουν τις δυνατότητες του διάχυτου κοινωνικού ανταγωνισμού, -η διαρκώς επίκαιρη αναγκαιότητα απάντησης στους μηχανισμούς που οργανώνουν το στρατόπεδο των κατακτητών επιδρομέων στη βαλκανική χερσόνησο: την τράπεζα της Ελλάδος, το χρηματιστήριο, το ΣΕΒ, τα υπουργεία...

Προβοκάτορες και γνωστοί-άγνωστοι συνωθούνται στις ουρές των συλλαλητηρίων, έτοιμα σφάγια σ' ένα μύθο κατασκευασμένο από ρεπόρτερς, ανακριτές κι ινστρούχτορες. Η τιμιότητα μιας βίας δεν είναι πάρα ένα εκκωφαντικό τίποτα, όσο η βία υπακούει στις επιταγές της θεαματικά οργανωμένης κοινωνικής σύγκρουσης. Οι αντάρτες του αρνητικού χρειάζεται να εφεύρουν για τους εαυτούς τους κάτι περισσότερο από την ταυτότητα του "γνωστού - γνωστότατου". Οφείλουν να εφεύρουν τις ποιότητες του απόλυτα άγνωστου, που κρυμμένο από το διεισδυτικό βλέμμα της εξουσίας και έξω από τα σενάρια του καθεστώτος θα προκαλέσει τις εκπλήξεις των αυριανών ρήξεων.

ΘΕΛΩ
ΜΙΑ
ΣΚΑΤΟΔΟΥΛΕΙΑ
ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ
ΜΕ
ΨΙΧΟΥΛΑ

ΝΑ
ΧΕΣΩ
ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ
ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠίΘ
ΚΕ ΕΠΪ
ΟΞΡ ΠΞΕΝ
ΝΪΨΘΜΘ
ΝΕΡΧΪΡ ΘΪΜΘ,
έ Ξ ΠΪ
ΚΕ ΕΠΪ
ΜΪ ΔΞΛΖΝΪ
ΠΪΗΠΣΨΘ ά.

NJE PARAJESE E
NDERTUAR
NGA GRABITJA
JONE, NUK ESHTJE
ASGJE, VE TEM
NJE PARAJESE
QE DUHET TA
PERMBYSIM.

ΚΑΘΙΕΤΕΣ ΣΥΝΑΙΝΕΣΕΙΣ

Η αθλιότητα της αριστεράς στην Ελλάδα έγκειται και στο ότι συνολικά -με ελάχιστες εξαιρέσεις- ήταν είναι και θα παραμένει βαθιά εθνοπατριωτική, με μπροστάρι την ιστορικότερη και μαζικότερη εγχώρια οργάνωση, το κκε. Ο λόγος της φουσκώνει από εθνική ανάταση και βρωμάει υπεράσπιση "ζωτικών χώρων". Η δράση της υφαίνει στον ίδιο αργαλειό με τους εθνικιστές το κοστούμι μιας μοντέρνας πατριωτικής εποποιίας και τα στελέχη της χαριεντίζονται στο δρόμο με τους στοχικούς, κρατώντας από το ένα χέρι το εικόνισμα του Άρη κι από το άλλο του Ζουράρι. Χτεσινά παιδιά του Μελιγαλά, σημερινά ξαδέλφια του Μακρυγιάννη.

ΕΛΛΗΝΕΣ VS ΑΝΘΕΛΛΗΝΕΣ

οριζοντιες συνειδησεις

συνδικάτο σαλταδύρων

συνδικάτο σαλταδύρων

συνδικάτο σαλταδύρων

